SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CI. No. 71. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, APRIL 15, 1994. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 15-го КВІТНЯ 1994. Ч. 71. РІК CI.

НОВООБРАНІ ДЕПУТАТИ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Київ (УНІАР). — Як уже інформовано, в Україні 9—10-го квітня відбулося чергове голосування у виборах до Верховної Ради. До нового парляменту увійшли:

1. Горбатюк Мирослав, НРУ, Київ;
2. Заєць Іван, НРУ, Київ;
3. Костенко Юрій, міністер охорони довкілля, Київ;
4. Кв'ятковський Іван, Демократична Партія України, віцепрезидент інвестиційно-трастової компанії „Вікно", Вінничина;
5. Скипальський Олександер, Волинь;
6. Ващук Катерина, Волинь, представниця агрофірми;
7. Бутейко Антон, представник Президента, Волинь;
8. Корнелюк Василь, представник Президента, Волинь;
9. Рябченко Олександер, Міжреґіональний Бльок Реформ, голова муніципального банку в Дніпропетровському;
10. Михайленко Сергій, МБР, директор Інституту Економіки, Політики та Права, Дніпропетровське;
11. Костенко Леонід, голова райради, Дніпропетровщина;
12. Меркушов Віктор, посадник Дніпропетровського;
13. Чукмасов Сергій, МБР, Дніпропетровщина;
14. Шибко Віталій, Соціялістична Партія України;
15. Гаманюк Леонід, заступник представника Президента у Дніпропетровській області;
16. Коропенко Антон, КПУ, Дніпропетровщина;
17. Степанюк Дмитро, голова райвиконкому, Дніпропетровщина;
18. Кочерга Віктор, Партія Праці, заступник директора заводу „Криворіжсталь", Довгинцівська виборча округа ч. 88.;
19. Мельник Володимир, голова колгоспу, Дніпропетровщина;
20. Гуров Вадим, Партія Праці, Дніпропетровщина;
21. Бородич Леонід, заступник начальника Управління внутрішніх справ, Дніпропетровщина;
22. Лященко Костянтин, підприємець, Дніпропетровщина;
23. Бабич Валерій, директор Акціонерного товариства „Українська фінансова група", Дніпропетровщина;
24. Омелич Віктор, працівник служби Президента, Дніпропетровщина;
25. Тихонов Юрій, Дніпропетровщина;
26. Садько Володимир, Селянська Партія України, голова колгоспу, Дніпропетровщина;
27. Харламов Віктор, Селянська Партія України, голова колгоспу, Дніпропетровщина;
28. Гаркавий Віталій, заступник голови Районної Ради, Дніпропетровщина;
29. Писаренко Анатолій, КПУ, Донеччина;
30. Кияшко Сергій, Соціялістична Партія України, Донеччина;

312. Звягільський Юхим, безпартійний, виконуючий обов'язки прем'єр-міністра України;

32. Ландик Валентин, безпартійний, віцепрем'єр-міністер України, Донбас;
33. Азаров Микола, Партія Праці, директор інституту, Донеччина;
34. Самохвалов Генадій, Донеччина;
35. Пасічна Людмила, КПУ, директор школи, Донеччина;
36. Кочерга Віктор, КПУ, Донеччина, Добропільська виб. округа 122;
37. Кузнєцов Павло, КПУ, Донеччина;
38. Заварзін Микола, КПУ, Донеччина;
39. Мойсеєнко Володимир, КПУ, Донеччина;
40. Татаринов Анатолій, безпартійний, Донеччина;
41. Пудряк Валерій, КПУ, Донеччина;
42. Поживанов Михайло, підприємець, безпартійний, Донеччина;
43. Мірошниченко Людвиг, безпартійний, Донеччина;
44. Шестаков Віктор, КПУ, Донеччина;
45. Терещук Василь, КПУ, Донеччина;
46. Сургай Микола, безпартійний, голова Державного комітету з видобутку вугілля, Донеччина;
47. Пейгаланен Анатолій, КПУ, Донеччина;
48. Дондик Микола, КПУ, Донеччина;
49. Олексієнко Володимир, безпартійний, Донеччина;
50. Петренко Анатолій, Селянська Партія України, Донеччина;
51. Болдирєв Юрій, Громадянський Конґрес України, заступник голови міськвиконкому Кіровська, Донеччина;
52. Кожевніков Борис, КПУ, заступник директора заводу, Донеччина;
53. Ампілогов Володимир, директор шахтоуправління ім. газети „Правда", Донеччина;
54. Красняков Євген, КПУ, Донеччина;
55. Сікалов Валерій, КПУ, Донеччина;
56. Чечетов Михайло, декан Інженерно-економічного інституту, Донеччина;
57. Шамарин Олександер, КПУ, Донеччина;
58. Кожушко Олександер, начальник Донецької залізниці;
59. Сизоненко Юрій, КПУ, Запоріжжя;
60. Онісімов Леонід, КПУ, Запоріжжя;
61. Кузьменко Сергій, КПУ, Запоріжжя;
62. Таран Микола, КПУ, Запоріжжя;
63. Кужель Олександра, юристка, Запоріжжя;
64. Понеділко Віктор, член ЦК КПУ, Запоріжжя;
65. Соболєв Сергій, Партія Демократичного Відродження України, депутат попереднього скликання українського парляменту;
66. Судніцин Федір, безпартійний, Запоріжжя;
67. Тодоров Євген, КПУ, Запоріжжя;
68. Угаров Генадій, безпартійний, редактор газети, Запоріжжя;
69. Голубченко Анатолій, міністер промисловости України, Запоріжжя;
70. Луньов (Лизньов) Григорій, КПУ, Запоріжжя;
71. Ткаченко Степан, безпартійний, редактор газети;
72. Єрмак Анатолій, безпартійний, заступник керівника контррозвідки СБУ;
73. Брит Віктор, Соціялістична Партія України, Запоріжжя;

(Продовження на ст. 3)

УКРАЇНА НАДІСЛАЛА РОСІЇ НОТУ ПРОТЕСТУ

Київ (УНІАР). — У понеділок, 11-го квітня, тут відбулася пресова конференція для дипломатів, акредитованих у Києві, з метою роз'яснення конфлікту в Одесі 8—10 квітня.

Начальник Генерального штабу Збройних Сил України, перший заступник міністра оборони генерал-полковник Анатолій Лопата і заступник міністра оборони генерал-полковник Іван Біжан повідомили, що Міністерством закордонних справ України вручено ноту протесту представникові російської амбасади в Києві Анатолію Ковальову. У ноті сказано, що командування корабля „Челекен" брутально порушило норми міжнародного права, зайшовши під андріївським прапором Російської фльоти в екваторію Одеського порту, захопивши гідравлічне і навігаційне обладнання та погрожуючи зброєю. Це дає підстави кваліфікувати дії російського корабля як міжнародну терористичну акцію. В ноті наголошено, що „тільки завдяки виваженим діям української сторони не було допущено кровопролиття".

Уряд Росії, отримавши ноту протесту української сторони, в свою чергу 11-го квітня увечорі заявив протест Україні з приводу, начебто, застосування збройної сили під час спроби затримати корабель „Челекен" та з приводу нападу, який буцімто вчинили українські прикордонники на дивізіон Чорноморської фльоти в ніч з 10 на 11-го квітня, захопили його, заарештували командира дивізіону капітана першого рангу Олега Феоктістова, командира берегової бази капітана Дмитра Старікова і начальника дивізіону капітана Олександра Зеленка. Як заявили в пресовій службі Чорноморської флоти, на цих офіцерів були одягнені кайданки, а їхніх дітей і жінок побито.

Міністерство закордонних справ України спростувало ці повідомлення як необ'єктивні й такі, що викликають загострення і напруженість у відносинах між Україною та Росією.

В ЕСПАНІЇ Б. ЄЛЬЦИНОВІ НАГАДАЛИ ПРО ЗАВДАННЯ ДЕМОКРАТІЇ

Мадрид. — Як інформує аґентство Ассошіейтед Пресс, у вівторок, 12-го квітня, в еспанській столиці відбулися переговори між президентом Росії Борісом Єльцином і прем'єр-міністром Еспанії Феліпе Ґонзалєзом. Сторони підписали договір про дружбу і співробітництво.

Виступаючи того ж дня перед представниками двох палат еспанського прляменту, Б. Єльцин похвалив „унікальний еспанський досвід мирного переходу від диктатури до демократії" і порівняв „болючий, але благотворний процес відродження власної гідности еспанців" з тим, що тепер відбувається в Росії. Б. Єльцин запевнив, що Росія „вже пройшла найбільш складний відтинок цього шляху".

Коментуючи зустріч Б. Єльцина з королем Еспанії Гуаном Карльосом I, мадридська газета „Паіс" покликується на слова короля про „значний вклад президента Росії в захист демократії". Разом з тим еспанський монарх відверто нагадав, що до перемоги демократичного процесу Росії належить ще пройти довгий шлях. „Це нагадування, — підкреслює газета, — прозвучало в потрібний момент, коли російські політики не хочуть зрозуміти наставлення Заходу до боснійської проблеми і коли Росія має претензії до України з приводу Чорноморської фльоти".

У зв'язку з тим, що в останній час у Росії і за кордоном розповсюджуються чутки про те, нібито російський президент має проблеми зі здоров'ям, Б. Єльцин на своїй пресовій конференції у Мадриді сказав: „Я бажаю кожному мати таке здоров'я в моєму віці". Щодо боснійської проблеми, то Б. Єльцин знову висловився у просербському дусі, сказавши, що напади летунства НАТО на сербські укріплення у Боснії „тільки збільшать кровопролиття, а не наблизять до миру".

Дорадник Б. Клінтона обвинувачує пресу

Вашінґтон. — Джеймс Карвилл, головний стратег передвиборної групи дорадників Билла Клінтона, а тепер один з дорадників Президента, виступив у середу, 6-го квітня, перед журналістами у кореспондентському пункті газети „Кріщен Саєнс Монітор" і обвинувачив їх у надмірному роздуванні всього, що зв'язано з минулим Президента і Першої лейді.

„Я не кажу, що існує змова преси і республіканців, — сказав він. — Але я впевнений, що багато хто, включаючи одного з редакторів 'Волл Стріт Джорнел' Роберта Бартлі і радіошовмена Раша Лімбо, не згідні з вибором, зробленим американським народом у 1992 році".

Дж. Карвилл критикував журнали „Тайм" і „Нюзвік", які, на його думку, беруть приклад з бульварних видань у висвітленні „вайтвотерґейтського" скандалу. Якщо засоби масової інформації продовжать висвітлювати справи в тому ж дусі, то, як твердить Карвилл, „дискредитують себе" в очах народу.

Відповідаючи на запитання, чи говорили йому колинебудь Клінтони, що не зробили нічого недозволеного, Карвилл сказав: „Я не потребую таких запевнень, бо знаю, що Клінтони — чесні люди".

На запитання, чи протестував він коли-небудь проти нападів преси на президентів Роналда Реґена і Джорджа Буша, Карвилл чесно признався: „Я вірний одній партії. Я протестую лише тоді, коли нападають на цю партію".

ВИСТАВКА А. І Х. КУЩ

Чикаґо. — Тут від п'ятниці до неділі, 15-17-го квітня в Культурному Осередку, 2247 Чикаґо аве. захід, проходитиме виставка праць заслужених художників України Анатолія Куща та Христини Кущ. Відкриття виставки та зустріч з мистцями — у п'ятницю, 15-го квітня, о год. 7:30 вечора. Виставка буде відкрита у суботу і неділю від год. 10-ої ранку до год. 6-ої вечора.

Сен. Дж. Мічелп відмовився від призначення у Верховний суд

Вашінґтон. — Сенатор-демократ Джордж Мічелл оголосив у вівторок, 12-го квітня, на пресовій конференції, що попросив президента Билла Клінтона не розглядати його кандидатуру в члени Верховного суду на місце Геррі Блекмана, який вирішив зрезиґнувати.

Дж. Мічелл сказав, що прийняв це рішення у понеділок після зустрічі з президентом Б. Клінтоном у Білому Домі. „Він сказав, — говорив сенатор про Президента, — що хоче призначити мене членом Верховного суду, але стурбований тим, що процес розгляду Сенатом моєї кандидатури відіб'ється на моїй можливості брати участь в законодавчому процесі. Я погодився з ним і попросив не висувати моєї кандидатури".

Дж. Мічелл очолює фракцію Демократичної партії в Сенаті і відіграє провідну ролю у затвердженні Конґресу різних пропозицій президента Клінтона, в тому числі закону про реформу системи охорони здоров'я і закону про боротьбу зі злочинністю. Його вважали головним кандидатом на місце, яке звільняє Г. Блекман. Така думка базувалася на тому, що Мічелл — досвідчений правник, який був і адвокатом, і суддею, і прокуратором, а також на тому, що він і Президент дотримуються однакових ліберальних поглядів на більшість проблем. Коли два місяці тому Мічелл повідомив, що не має наміру добиватися в листопаді переобрання на черговий термін в Сенат, тут же були висловлені здогади, що Клінтон призначить його членом Верховного суду.

На думку багатьох коментаторів, Мічелл, оголошуючи про небажання добиватися переобрання, вже знав, що Президент висуне його в члени Верховного суду, як тільки буде можливість.

Політичні коментатори вважають, що рішення Мічелла дає можливість Президентові призначити на місце Блекмана когось з „меншин" — негра або латиноамериканця, або ж жінку.

Б. КЛІНТОН ДАЛІ ВИПРАВДУЄТЬСЯ

Вашінґтон. — У середу, 13-го квітня, президент Билл Клінтон зустрівся з групою членів Американського товариства редакторів газет. Розмова порушувала різні теми, але в основному зводилася до „вайтвотерґейту" — скандальної історії, зв'язаної з фінансовою діяльністю Билла і Гіллярі Клінтонів багато років тому. Редактор міжнародного відділу газети „Ю-Ес-Ей Тудей" Джан Сімпсон сказав, що пояснення, які дає Президент з цього приводу, нагадують йому оправдання його маленької дочки-школярки, коли вона не виконала домашнього завдання.

У відповідь Б. Клінтон роздратовано сказав: „Я зробив все, що від мене залежить, щоб відповісти на всі запитання. Може бути, ви здатні тримати в голові відповіді на всі питання про те, що сталося 12, 13, 14 років тому... Що ж, на вашу думку, я повинен залишити державні справи і думати лише про це?"

У розмові з редакторами Президент порушив справу податкових й інших документів, що стосуються вкладів подружжя Клінтонів в аркенсоську компанію „Вайтвотер дівелопмент", коли він був губернатором цього стейту.

„Я був надто прямим і щирим", — сказав Клінтон і звернув увагу, що він підтримав ідею призначення незалежного прокуратора для розслідування „вайтвотерґейту", щоб цією справою зайнявся спеціяліст, а Президент дістав можливість зайнятися своїми прямими обов'язками.

Один з редакторів попросив Клінтона оцінити об'єктивність висвітлення пресою діяльности його Адміністрації, а також „вайтвотерґейтського" скандалу. Президент відмовився від коментарів, але зауважив: „Якщо ви сумніваєтеся, то це добре, тому що в таких речах треба сумніватися".

Президент похвалив американську пресу за увагу, яку вона приділяє висвітленню соціяльних і економічних проблем, а своє завдання він визначив як необхідність „діяти в щораз більше непослушному світі".

У СВІТІ

ПАРЛЯМЕНТ ЄГИПТУ затвердив указ президента Госні Мубарака про продовження надзвичайного стану в країні на три роки, починаючи від 1-го червня цього року. Прем'єр-міністер Атеф Сідкі пояснив це рішення „необхідністю унеможливити загрозу для єгипетського суспільства", джерелом якої є мусулманський фундаменталізм і його терористичні організації. Керівник уряду підкреслив, що передбачені законом заходи „не будуть стосуватися свободи слова і думки в рамках законности". Міністер внутрішніх справ Гасан Аль-Альфі запевнив, що „надзвичайний стан дозволить в максимально короткий час вирвати коріння екстремізму зі землі Єгипту". Як відомо, надзвичайний стан у цій країні діє вже 12 років — від дня вбивства президента Анвара Садата.

ЮҐОСЛАВСЬКА ВЛАДА позбавила акредитації всіх працівників американської телевізійної компанії Сі-Ен-Ен і аґентства Франс-Пресс у Београді — „за ведення ними злісної пропаґанди проти Юґославії". В заяві юґославського міністерства інформації підкреслено: „Інші засоби масової інформації, які протягом місяців, а деякі й протягом років провадять наклепницьку кампанію проти Соціялістичної Республіки Юґославії і сербського народу, будуть позбавлені акредитації в найближчі дні".

КЕРІВНИК ІЗРАЇЛЬСЬКОЇ делеґації на переговорах з палестинцями в Каїрі Амнон Шагак сказав, що „палестинці дістануть владу над своїми територіями протягом найближчих двох місяців". Сторони нарешті погодилися, що кількість палестинської поліції в межах автономії становитиме 9,000 осіб. Поліціянти будуть озброєні автоматами, а їхні офіцери — револьверами. Щодо остаточного виведення ізраїльських військ з окупованих тероторій, то переговори ще триватимуть декілька тижнів.

В ЛИВАНСЬКОМУ МІСТІ Сайді група противників ізраїльсько-палестинської угоди застрілила члена виконавчого комітету Палестинської визвольної організації полковника Гуссейна Абу-Зайда. Він став четвертою жертвою з найближчого оточення Ясіра Арафата від часу підписання ізраїльсько-палестинського договору у Вашінґтоні.

ПРЕДСТАВНИК РОСІЙСЬКОГО міністерства оборони Влдімір Сєдов повідомив, що в літні місяці цього року відбудуться перші спільні російсько-американські військові маневри — з метою випрацювати способи взаємодії в майбутніх миронoсних операціях. Деякі російські політики виступили проти проведення цих маневрів. Перед самим від'їздом на сесію Ради Европи у Страсбурґ лідер Ліберально-демократичної партії Владімір Жириновський заявив, що його фракція в Державній думі є проти спільних маневрів з країнами НАТО, особливо проти російсько-американського варіянту. Він сказав, що „присутність чужинецьких вояків на російській землі є образою для справжніх росіян". У зв'язку з цим багато спостерігачів передбачають, що заплямовані маневри можуть не відбутися.

ПІСЛЯ ВБИВСТВА мусулманськими терористами генерала Рауфа Гейрата, одного з керівників єгипетської служби безпеки, поліція заарештувала 160 осіб, на яких падає підозра у причетності до злочину. Однак безпосередніх убивць не знайдено. Спостерігачі звернули увагу на той факт, що ісламські бойовики добре знали, якою дорогою їздить генерал, хоч його маршрут був надзвичайно засекречений.

ЯПОНСЬКІ ЗАСОБИ масової інформації проголосили мільйонову нагороду для того, кому вдасться сфотографувати лідера камбоджійських „червоних кхмерів" Поль Пота. Ніхто з журналістів не бачив його вже 15 років. Після недавніх військових операцій в районі Пайліну полпотівці втекли в Таіляндхіній, їхній відступ було докладно зафільмовано і цей фільм показав у Пномпені прем'єр-міністер Камбоджі Ранаріт Сіганук. Однак серед „червоних кхмерів" ніхто не міг впізнати Поль Пота.

В АМЕРИЦІ

ПІСЛЯ 17 РОКІВ дипломатично-політичної бездіяльности колишній секретар Державного департаменту Генрі Кіссінджер погодився разом з лордом Керрінґтоном, колишнім міністром закордонних справ Англії допомогти у переговорах в Південній Африці між Африканським національним конґресом і плем'ям зулю. Г. Кіссінджер і лорд Керрінґтон будуть провідниками міжнародної групи сімох посередників, з якої кількох є знавцями констритуційного права. До Південної Африки Г. Кіссінджер виїде ще цього тижня, щоб, як твердять аналітики, дійти до порозуміння, з воюючими муринськими фракціями, яке загрожує першим в цій країні виборам, що в них візьмуть участь всі раси.

У ПОНЕДІЛОК, 11-ГО КВІТНЯ, у столиці Ґватемалі невідомі військовики схопили насильно семилітню американську дівчинку зі шкільного автобусу. Неназвану дитину схопили з автобусу в дорозі до школи озброєні напасники, які втекли в незнаному напрямі джіпом з притемненими шибами. У Ґватемалі в останніх місяцях панує переполох, що чужинці викрадають дітей для перещеплення органів. Американська амбасада в Ґватемалі у своїй заяві стверджує, що „викрадення дитини не має проти-американських забарвлень".

ГОЛОВНИЙ ПРОКУРАТОР стейту Ню Йорк Олівер Коппелл звернувся з попередженням до фірм, які займаються винайменням автомобілів, щоб припинили свою дискримінаційну політику, зокрема коли йдеться про вік того, який випозичає. Згаданий прокуратор має на увазі вікову групу 18 до 25, яким дуже часто ці фірми відмовляють у винайменні автомобіля, виключно з уваги на їхній вік, а коли й погодяться на випозичення, то за куди більшу ціну, як нормально. Одначе фірми випозичення авт твердять, що роблять це на підставі стейтового закону, який забороняє випозичати автомобілі молодим людям, які не мають забезпечення. У всякому разі ця справа, на думку спостерігачів, буде вирішуватися аж тоді як узгіднять існуючі стейтові закони.

СЕНАТСЬКА КОМІСІЯ збройних сил ЗСА застановляється над тим чи адмірал Френк Келсо, відхід якого на пенсію приспішила скандальна справа афери Тейлгук у Ляс Ваеґас, Нев., 1991 року, має відійти на пенсію в ранзі адмірала з чотирьома зірками чи тільки з двома. З цього приводу три найвищі ранґою керівники Пентаґону звернулися з проханням, щоб комісія урахувала 38-річну службу адмірала Ф. Келсо та не обнижувала його військової ранґи. Справа не тільки у 1,400 дол. різниці місячної пенсії, але у втраті почуття власної гідности.

НЕ ЗВАЖАЮЧИ на свої обіцянки призначувати на амбасадорів ЗСА людей, які мають для цього відповідні кваліфікації, що не враховують скільки долярів дана особа подарувала на виборчу кампанію, досі саме ці останні були призначувані на закордонних амбасадорів. З цього приводу посипались критичні завваги, і не виключно зі сторони опозиції. Спілка закордонних службовців ЗСА уважає ці політичні призначення шкідливими, бо більшість з призначених осіб зовсім або дуже мало орієнтуються у закордонних справах. Очевидно є виїмки і до них належить терешній амбасадор ЗСА до Японії колишній віцепрезидент Волтер Мондейл. Критики уважають, що 40 відсотків амбасадорських місць для політичних прихильників є не здоровим явищем і проти всяких попередніх обіцянок.

У ВАШІНҐТОНІ Рендолл Робінсон, керівник Трансафриканської групи лобістів, започаткував у вівторок, 12-го квітня, голодівку, щоб вплинути на Уряд президента Билла Клінтона щодо зміни політики про поворот втікачів з Гаїті. Р. Робінсон не є єдиним у цих намаганнях — до нього прилучилися відомі постаті мистецького світу, включно з режисером Джанатаном Демме та атором Денні Ґловером. Саме подібна його голодівка перед амбасадою Південної Африки привернула увагу громадськости і причинилася до введення торговельних санкцій проти Південної Африки.

SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК
FOUNDED 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holydays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні:
(202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster: Send adress changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку-$22.00, на 3 місяці-$12.00.
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси-$1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали. Незамовлені матеріали повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою.
За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Затяжні вибори в Україні

27-го березня відбулася перша тура виборів до Верховної Ради України, — продовжувано їх у 450-ти виборчих округах до 10-го квітня, але дотепер обрано всього 337 депутатів, на всіх 450. Винуваті різні причини, включно з такою, що в деяких суто хліборобських округах велика частина виборців працювала на ріллі і не встигла прийти впору до виборчих домівок. На цьому місці була вже мова, що комуністичні шахраї перекреслювали на виборчих картках прізвище демократичного кандидата і залишали кандидата комуністичного, а малограмотні чи наївні виборці вкидали таку картку до скриньки. Бували й такі випадки, що хтось викреслив обидва прізвища і такий вибір неважний, бо „не було кандидата". Це все наслідки страшенне примітивної виборчої процедури плюс тенденційний виборчий закон, націлений на вибір якнайбільше комуністів. Хоча не можна ще з'ясовувати ті вибори, поки вони не закінчаться, загальна картина уже зарисовується.

Виходить, що небагато давніх членів Верховної Ради вернулися туди. Знавці тамтешніх відносин твердять, що навіть комуністи, які кандидували під різними формальними фірмами та яких вибрано — це здебільшого люди молодшої ґенерації, які дивляться іншими очима, як їхні батьки. Частина обраних депутатів — це урядовці різних державних установ і вони належать до неофіційної „партії влади", себто не будуть наслідувати безконечного балакунства давньої Верховної Ради. Існує погляд, що нова Верховна Рада не буде ані крайня ліва ані права, а орієнтуватиметься на „центр", на діловий підхід до актуальних проблем. Не є виключене, що перша сесія нової Верховної Ради буде скликана ще перед остаточним закінченням виборів, оскільки вже є кворум.

Що торкається осіб — то дуже прикрим фактом є програна Михайла Гориня, який кандидував у Львівській області разом із Степаном Хмарою. Хмара більш відомий із своїх, делікатно кажучи, розмашистих виступів і переміг, після чого деякі його виборці тішилися, що „Маємо українського Жириновського". Михайло Горинь — одна з найкращих постатей сучасної України, колишній політв'язень, спокійний, зрівноважений і дуже розумний. Він — голова поміркованої Республіканської Партії України і, хоч і поза Верховною Радою, напевне буде далі політично активний. На жаль, не ввійшов до Верховної Ради генерал Костянтин Морозов.

Підсумок: нема великого виборчого успіху, але і нема великої програної. Усі дані вказують на те, що нова Верховна Рада буде таки кращою, себто буде діловитішою, більш реалістичною, аніж була давня ще з епохи Міхаїла Ґорбачова. Стара Верховна Рада перейде до історії, як той первісний суроґат українського парляменту, який проголосив свою суверенність, потім незалежність України і противився підписанню пропонованого Ґорбачовим „союзового договору" (під фірмою державности — насправді культурна автономія), але й залишив погану славу балакунства і повного злегковаження найважливішої проблеми — економічної кризи.

Ще офіційно не проголошено, що буде з виборами Президента. Леоніда Кравчука критикували, що він „зрікся" президентури перед своєю подорожжю до Вашінґтону. Здається, що правду мали ті, як твердили, що це був тільки тактичний „трюк" Кравчука, бо насправді вибори відбудуться після закінчення його каденції і що, може, він знову кандидуватиме. Молода українська держава вже відома з різних див.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР Індії Нарасімга Рао заявив, що одержання Пакістаном винищувачів-бомбардувальників типу Ф-16 від ЗСА „дестабілізує ситуацію в Південній Азії, порушує військову рівновагу і збільшує напруження в реґіоні". Як відомо, З'єднані Стейти висунули, як обов'язкову умову цього домовлення, припинення пакістанської ядерної програми, яка, на думку Вашінґтону, має військову спрямованість. Індійський прем'єр підкреслив, що „наполегливі спроби Пакістану модернізувати свої збройні сили змушують Індію подбати про власне військове летунство і його бойову готовість".

Петро Часто

ЩО ОЗНАЧАТИМЕ „ЛІВА ЛІНІЯ"?

II

Недавно американські газети розповіли про теоретичне дослідження в цій ділянці. На замовлення професора Джана Віліямсона, колишнього дорадника Міжнародного валютного фонду й англійського міністерства фінансів, 80 вчених з 25 країн шукали універсальних відповідей на успіх чи неуспіх економічних реформ. Серед об'єктів спостереження України не було, і навіть Росії, проте деякі висновки, з урахуванням неповторности українських ознак, можна взяти до уваги.

Поперше, реформи вимагають харизматичного лідера, який не лише володіє усією повнотою влади, але й ясно усвідомлює, куди веде країну. Харизма не конче мусить свідчити про демократичні методи дії. Демократ Ґонзалєз в Еспанії домігся у реформах не більше, ніж диктатор Піночет у Чіле.

Подруге, потрібен уряд однодумців. Є помилкою спроба органів влади представляти різні точки зору. Протягом 20 років Індонезією керували, однозначно, тільки реформатори — і все йшло доброю дорогою, віднедавна в Уряд затесалися опозиціонери, й Індонезія відразу стала нагадувати корову на льоду.

Потретє, автори дослідження вважають результативнішою „весняну повінь реформ", а не несміле „капання зі стріхи". Повінь сталася в Чіле, в Польщі. У Бразилії — „капало", тому звідти долинає тяжкий економічний „стогін".

Почетверте, реформатори не можуть обійтися без сильної соціяльно-політичної підтримки з боку „середньої кляси" — того суспільного прошарку, який кровно зацікавлений у реформах. Щодо України, то такого прошарку приватних виробників ще не існує — саме в цьому й полягає велика частка проблеми. В подібних випадках аналітики радять спиратися, якщо нема леґальної, на нелеґальну політичну базу — на так звані „тіньові структури". На жаль, нема певности, що ці структури в Україні сприяють державно-творчим зусиллям, а не навпаки.

Україна, здається, не підпадає ні під який чужинецький модель, навіть під географічно найближчий — польський. Бо ніде в такій мірі, як в Україні, навіть у Росії, економіка не залежить від політики. І справа тут найменше в тому, що українська спільнота є національно неоднорідна. Сите, впорядковане буття, об'єднує всі форми носів — прості, бульбиною, гачком і з горбиком, а злидні провокують ненависть між рідними братами. В Україні за два з половиною роки державної незалежности не змо гли знайти відповідних клю чів, щоб розпечатати двері до декомунізації і деколонізації. Декомунізувалися і деколонізувалися особистості — дійшли до того власним розумом, щождо більшости людей, то їхня ментальність звільниться від комуністичного марновірства тільки, коли це зробить суспільна свідомість, зорієнтована, в свою чергу, цілеспрясованими зусиллями інтелектуальної і духовної еліти молодої держави.

Це все може не статися, якщо переможе „ліва лінія". Вона означатиме повернення до старого — і в економіці, і в політиці. Український політичний публіцист Олег Майстренко з усіх можливих варіянтів розвитку подій передбачає цей: „Питання стоятиме гостро: або вони запроваджують свою диктатуру, й Україна на певний час тоне в безодні темряви, або демократичні сили організують рух опору, на хвилі народного опору перебирають владу і, прийнявши (як у Чехії) закон про заборону колишній комуністичній номенклятурі кандидувати у виборах й займати будь-які державні пости, проводять через певний час дійсно демократичні вибори".

Останні події засвідчують, що й цей варіянт не є обов'язковий для ні до кого не подібних українців. І хіба не можна припустити, що лондонський „Економіст" мав трохи рації, пишучи про „гармонію" між національно-патріотичним і комуністичним крилами в українській політиці? В якій би мірі ми не чулися правими, мусимо пам'ятати, що правого без лівого не буває. Проблема полягає лише в тому, щоб те ліве не виявилося лівішим, ніж люд ське серце.

Яр. Климовський

„Михайло Мороз у Римі"

Більш-менш за півроку зусиллям Ірини Мороз має появитись монографія про її св. п. чоловіка, широковідомого мистця-маляра Михайла Мороза. Недавно мені переслано 56-сторінковий каталог виданий „Богословією" у Римі п. з. „Михайло Мороз у Римі". Вступ не слово до нього написав проф. Володимир Овсійчук. З приємністю читаємо про перебування мистця у роках 1967, 1972, 1973, 1974, 1975. Перебування Мороза у Римі 1967 році було коротке, бо він здійснював подорож враз із дружиною по всій Европі.

Про Мороза чимало знаю від гімназійного товариша Малюци, з яким мене прийнято до школи Новаківського, але мене в той час покликано до армії. Мороз був одним із найкращих студентів у школі Новаківського. Знаю, що мистець був охотником в УГА та, що здавав іспит зрілости у пофарбованій військовій одежі. До пізньої ночі читав незвичайно цінні книжки.

Михайло Мороз закінчив школу Новаківського 1927 року. У цій школі — крім таких дисциплін як рисунок, живопис, композиція, малярська техніка, архітектура — читалися лекції з анатомії, астрономії, хемії, історії, літератури та історії мистецтва. Склад викладачів був винятковий — Митрополит Андрей Шептицький, д-р І. Раковський, В. Залозецький, поет М. Вороний та інші. Михайло Новаківський цінив дар свого учня, називаючи цей дар „божественним". Незабаром заслужено Михайло Мороз, як стипендист Митрополита Андрея Шептицького, вчився у широковідомій Академії Жулієн у Парижі в роках 1928—1930. У тому часі подружив з Грищенком, Глущенком, Хмелюком, Перебийносом і з Святославом Гординським. До того — поміж людьми Мороз здобував собі приязнь. Мав творчі контакти з відомими мистцями — Матісом, Бурделлем, Архіпенком. У Люрді не міг очей відірвати від Ель Ґреко, Рембрандта, Делякруа, Сезана.

У 1931 року Мороз із своїм учителем Олексою Новаківським відвідали Італію. У роках 1937—1939 Мороз проживав у Святоюрській Палаті, поблизу свого мецената Митрополита Андрея.

В Альманаху II „Українське мистецтво за рік 1947, Видання: Українська Спілка Образотворчих Мистців — Мистці про мистецтво, ст. 21 Михайло Мороз серед восьми визначних мистців про мистецтво так висловлюється: „Природа — джерело краси і мистецтва. Тут треба тільки таланту і праці. Великої невсипущої праці. ...Мене питають часто: які школи визнаю, які течії в мистецтві, напрями? Що впливає найсильніше на мій творчий процес під час малювання? — Я визнаю всі течії, що випливають із суті самої природи... Мистець мусить бути непорочно чистий у своїх почуваннях, не допускати до себе ніяких чужих йому незрозумілих підшептів, бо тут діє цілий організм, уся істота людини. Не люблю теоретизувати в мис тецтві. Хто сподівався від мене теорії естетики, тому, як маляр, подам рецепту, що її вже висловив на початку: коли в тебе талант, працюй, вчися, а коли сам не можеш бути творцем, намагайся хоч світ ширше побачити."...На цьому прик ладі я хотів показати, як Мороз умів формулювати свою думку.

Мороза, як людину та мистця, дуже любив Митрополит Андрей; 18-го січня 1943 року під час війни Митрополит Андрей замовив у Мороза пейзаж із околиці Космача. Не менше любив його Блаженніший Йосиф і був би рад, щоб Мороз частіше бував у Римі, щоб з ним консультуватись у мистецьких справах.

У Римі, в Українському Католицькому Університеті ім. Папи Климента, знаходиться доволі велика збірка картин Михайла Мороза. В каталозі про, який тут мова — 66 позицій. Перші шість, це картини, привезені до Риму із ЗСА. З черги портрети — короткий опис п'ятьох портретів Патріярха Йосифа, потрет Митрополита Андрея Шептицького. Молитва. 1972, портрет монахині-матері Клавдії 1974 і три різні розміри Збору єпископів 1974 року, церква св. Софії в Римі в п'яти варіянтах, церква Мадонна деі Монті, П'яцца Венеція із монументом Вітторіо Емануеле 1973, пам'ятки античного Риму —12, краєвиди римських околиць — 26, серед них Палата Митрополита Андрея Шептицького в Кастель Ґандольфо, натюрмортів —5.

У каталозі, надрукованому українською, англійською, італійською мовами є дев'ятнадцять кольорових картин Мороза, в цьому числі чотири портрети Патріярха Йосифа, достойно зображених у патріярших облаченнях.

П'ятикратне перебування Мороза в Римі, на запрошення Патріярха, говорить само за себе. Жаль тільки, що цього не закріплено на

(Закінчення на стор. 3)

Володимир Жила

КНИГА, ЩО ІМПОНУЄ ЧИТАЧЕВІ

Серед багатьох неґативів, що трапляються в Україні майже в кожній галузі життя, бувають хоча рідко, також і нечисленні позитиви. До таких залічимо появу репринтного видання збірки оповідань діяспорного письменника Володимира Барагури „Меч і книга", що вийшла у видавництві Конкард у Києві в 1993 році.

Збірка „Меч і книга" появилася вперше в 1954 році старанням „Євшан зілля", Об'єднання Працівників Дитячої Літератури та Видавництва „На варті" КК СУМ в Торонто. Друге видання цієї збірки вийшло у світ в Українському Видавництві „Добра Книжка", ч. 215, також в Торонті, 1980 року. Останнє Київське видання, яке автор вважає третім, є офсетним передруком другого видання. Воно появилося в тиражі 5,000 примірників завдяки фінансовій допомозі меценатки Марії з Тарнавських Крижанівської із Рочестеру в нюйоркському стейті.

Увесь тираж збірки передано Управлінню шкільництва в Києві, щоб зацікавити людей і молодь в Україні історією їхньої батьківщини. Автор збірки отримав поки один примірник цього видання і невимовно радіє, що його праця, на якій виховувалися майже два покоління молоді в діяспорі, сьогодні виконуватиме подібне завдання в Україні. Радіючи появою збірки, В. Барагура пише авторові цього огляду таке: „Я очевидно не отримаю ніякого гонорару, моєю винагородою буде сатисфакція, що причинюся до національного усвідомлення нашої молоді в Україні".

Тут буде варто дещо сказати про Марію Крижанівську. Вона щира українська патріотка, яка не жаліє коштів на видання цікавих дитячих і юнацьких книжок, щоб допомогти українській молоді в Україні ознайомитися із минулим своєї батьківщини, пізнати її історію та її кращі героїчні постаті. Іншими словами, причинитися до патріотичного виховання молодого українського покоління. Видання збірки „Меч і книга" — це не перший її шляхетний вчинок. Раніше вона видала „Гарфу Леілі" Константини Малицької, перше видання якої уже розійшлося і М. Крижанівська докладає нині усіх зусиль на те, щоб при допомозі її двох синів появилося друге видання цієї книжки, але тиражем уже не менше 100,000 примірників. Видання має появитися в Києві. Вона видає своїм коштом також оповідання „Учителька" Марії Дмитренко (справжнє прізвище Богдана Світлик). Видання вийде у Львові при часописі „Молода Галичина" та разом із Світовою Координаційною Виховно-Освітньою Радою при СКУ. Раду очолює Іроїда Винницька, яка, до речі, віднайшла рукопис цього оповідання в Україні.

Зусилля меценатки М. Крижанівської подиву гідні й повинні б стати прикладом для інших наших громадян у діяспорі, які мають відповідні кошти й готові піти її слідами.

Це правда, що в Україні література для дітей і молоді опинилася в глухому куті. Там пишеться і друкується у цій галузі порівняно дуже мало, і то незважаючи на великий попит на релігійні оповідання та зокрема на патріотичні. Тут, як мені здається немає нічого не реального чи обтяжливого для держави. Потрібні лише законодавчі ініціятиви, рішучість влади, справжнє, а не показне бажання порятувати нашу духовість, а тут же й письменника, щоб він вижив та нашого юного читача голодного на цікаву релігійну чи патріотичну книжку, яка несла б високо мистецьке слово та виховувала молодь на культурних і свідомих громадян нашого майбутнього. Під цю пору цього завдання не всилі виконати наші школи і всілякі навчальні заклади, тому що вони поки такі ж матеріяльно бідні, як і сама наша молода держава. Отже, це відповідальне завдання переходить в основному на книжку, якої також обмаль в Україні.

Чим же прислужиться українській молоді збірка „Меч і книга?" Насамперед, патріотичним світовідчуванням, що виявляється в почуттях, учинках і в настрої та скристалізованим національним світоглядом, що заслуговує на увагу з боку всіх тих молодих читачів, хто напружено шукає здорових шляхів до пізнання історії своєї батьківщини, до зрозуміння її державного будівництва та вивчення її національного організму. Кожне оповідання у збірці написане з непідробною щирістю викладу, всюди помітний глибокий патріотизм. Без перебільшення можна щиро сказати, що всі ці оповідання — це оригінальна і смілива формою та цікава проблемами незвичайна поява.

У цілому усі ці оповідання — це мистецькі твори здебільшого про одну чи кілька подій у житті людини (іноді декількох людей). Характери персонажів в оповіданнях показуються в зформованому вигляді. А майстерність письменника полягає тут в умінні на матеріялі однієї якоїсь чи кількох життєвих подій яскраво відтворити в основному минуле та показати типове у житті.

Зміст книги „Меч і книга" складається з трьох частин: „На полі слави", „Перґамент і книга" та „Велетні на верхів'ях" і охоплює 24 різні за своїм розміром оповідання. На кінці майже кожного оповідання є короткий пояснювальний

(Закінчення на стор. 3)

Богдан Стебельський

РОЛЯ ЕТНОЛОГІЇ У ПРОЦЕСІ УДЕРЖАВЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

I

Етнологія, як і політологія, нова наука, яка охоплює ряд окремих наук спеціялізованих, що тільки на їхніх джерелах і дослідах можна творити синтезу про народ, його походження, його характер, його духовість, одним словом — індивідуальність.

Щоб пізнати або усвідомити будь-який народ, треба усвідомити і вивчити його минуле, подібно як кожна людина, що шанує себе, вивчає свій родовід. У калмицького народу є звичай, який кваліфікує шляхетність людини, здібністю перелічити імена не лише батька і діда, але й найбільшого можливо числа предків. Дякуючи цьому звичаєві традиції, живий в усній народній пам'яті зберігся калмицький епос до XX століття, до закріплення його у книжній друкованій формі.

Етнологія у вивченні народу, його генези, послуговується в першу чергу археологією, антропологією, історією розвоєвими процесами культури: матеріяльної, соціяльної, а головно духової, закріпленій у релігії, філософії і мистецтвах.

Деякі характеристики прикмет народу читати можемо у його звичаях, у всьому, що передали предки, у традиціях культури, у його підсвідомості, а також у його антропологічній будові, в його темпераменті, його талантах. Проте, не все зберіг народ з минулого, а в тім пам'ять про своє минуле, пам'ять про своїх предків, їх ідеали, їх боротьбу за ці ідеали, їхню місію життя, а навіть і мову, носія багатьох рис культури.

Головною причиною утрати національної пам'яті українського народу лежить, як нам усім відомо, у виїмковій методі нищення московськими окупантами поневолених народів фізично і духово. Більш як 300-літня неволя, політична Україна привела багатий культурно український народ до національного знечулення і комплексу меншевартости та методи копіювання замість творення.

Ніяка творчість самобутня ніякого народу не може існувати, коли народ втрачає власну підметність, пам'ять власних традицій у творах своїх предків.

А замість пошани і гідного продовжування скарбів духа народу, народ український був приречений на імітацію усього в духовому житті, що створене московським народом, перебирати не лише його мову, як мову імперії, але перебирати його звичаї, його стиль життя, його духову культуру, а рівночасно відрікатися всього, що незалежне, самобутнє, що створене тисячоліттями існування нації, що дає їй метрику зрілости на самостійність. Ворог стосував найжорстокіші засоби з метою відібрати пам'ять власних традицій підбитого народу. Спершу засудив віру у Бога тавром „опіюм народу", його культуру назвав „буржуазною", традиції — „віджилими", пропонуючи власні московські як „пролетарські", „найпрогресивніші", спільні для усіх поневолених народів, пропонуючи їм ідею „злиття націй" і творення „радянського народу".

Тоді від зрадницької кулі згинув творець найсамобутнішої української музики Микола Леонтович, були розстріляні творці українського монументального мистецтва — Михайло Бойчук, Василь Седляр та Іван Падалка. Гордість українського театру, його творчі риси, згинули разом із творцями в концентраційних таборах, з Лесем Курбасом та Миколою Кулішем. І від застриків соціялістичного реалізму помер талант батька українського аванґардизму, Анатоль Петрицький, а вже у ближчому для нас часі, Аллу Горську, зарубано сокирою, щоб прокласти стежку до „дружби народів". Шевченко, Франко і Леся Українка були недосяжні, щоб їх вбити фізично, їх просто фальшували за доказами марксизму свої і московські академіки лженаук.

Щоб покласти великий український народ на коліна покори, щоб чисельно його скарловатіти, щоб його землю заселити московським етносом, переведено було фізичний і духовий ґеноцид, не практикований у жодній імперії світу.

„Колективізація — традицій підрізація" — геніяльно окреслив Тичина. Різали навіть творчість народу. Жертвою терору і замовчення впала теж Ганна Собачко-Шостак, символ народної творчости, знищеної соціялістичним реалізмом інструкторів артілей народної самодіяльности.

Із колективізацією і теж зі знищенням рівночасно приватної власности народна творчість і народне мистецтво у цілому зазнало майже невилічимих ударів.

Загальному процесові нівеляції української культури піддалася пісня, танок, навіть казка для дітей, обмежена була до тем ідеологічних сюжетів. Замовкла історія українського народу, йому звелено існувати, як етносові, починаючи з XVI століття, замовкла теж українська, жива мова.

Усю українську культуру підведено під стандарти. Стандарти визначено вишивці, килимарським взором, подібно убезличено писанку. Артільна метода праці під наглядом інструкторів ліквідувала індивідуальну творчість не лише народних мистців, але цілих етнографічних районів, що на різноманітних голосах співали пісню української культури. „Інженери душ" намагалися зуніфікувати не лише українські різновиди духа українського етносу, але й наблизити до зразків московського. Так появилися дерев'яні писанки, мальовані під лакові взори орнаменту Хохломи і Мстери. Під московську „матрошку" уніфікувалося народне мистецтво цілого Совєтського Союзу, а рівночасно прикладне мистецтво, як оформлення книжки, зазнало цих впливів. Рівночасно, станкове мистецтво, академічного характеру, засмічувало фігуральними мотивами стилеві ознаки українського орнаменту абстрактного і геометризованого за своїми традиціями. Пропаґанда „будови соціялізму, наказувала вплітати фігуральні мотиви, портрети Леніна і т. п., у масову продукцію килимів, обрусів, верет і рушників.

Закінчення буде.

НОВООБРАНІ ДЕПУТАТИ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

(Продовження зі стор. 1)

74. Костицький Михайло, декан Львівського Університету, Івано-Франківщина;
75. Григорович Лілія, лікар, Івано-Франківщина;
76. Осадчук Петро, народний депутат України попереднього скликання;
77. Шевченко Віталії, Демократичний Бльок, Київська область;
78. Жовтяк Євген, Демократичний Бльок, Київщина;
79. Кулинич Володимир, НРУ, Київщина;
80. Альошин Валерій, НРУ, Кіровоградська область;
81. Мішура Валерій, КПУ, Кіровоградщина;
82. Шаланський Анатолій, голова колгоспу, Кіровоградщина;
83. Яворівський Володимир, голова Демократичної Партії України, депутат України попереднього скликання, Кіровоградщина;
84. Дурдинець Василь, перший заступник голови Верховної Ради попереднього скликання, Кіровоградщина;
85. Сас Сергій, КПУ, голова колгоспу, Кіровоградщина;
86. Келих Юрій, КПУ, Кіровоградщина;
87. Мармазов Євген, КПУ, депутат України попереднього скликання, Кіровоградщина;
88. Шандрук Олександер, Українська Республіканська Партія, Львівська обл.;
89. Процев'ят Тарас, КУН, Львівщина;
90. Осташ Ігор, директор Міжнародньої школи україністики, Львівщина;
91. Чобіт Дмитро, депутат України попереднього скликання, Львівщина;
92. Стецьків Тарас, депутат України попереднього скликання, Львівщина;
93. Вітович Олег, УНА-УНСО, Львівщина;
94. Швидкий Петро, КУН, Львівщина;
95. Глухівський Левко, КУН, Львівщина;
96. Дельян (Дем'ян) , КУН, Львівщина;
97. Іллясевич Ярослав, УНА-УНСО, Львівщина;
98. Кожин Борис, контр-адмірал командуючий Військово-морських сил України, Івано-Франківщина;
99.Ківшик Петро, депутат Верховної Ради попереднього скликання, Полтавщина;
100. Капустян Володимир, безпартійний, учитель, Полтавщина;
101. Кириченко Микола, КПУ, Полтавщина;
102. Масенко Олександер, Полтавщина;
103. Боделан Руслан, голова Одеської Обласної Ради, депутат України попереднього скликання, Одеська область;
104. Симоненко Валентин, радник Президента України, Одеська область;
105. Кармазін Юрій, суддя, Одеська область;
106. Ковтунець Володимир, НРУ, Рівненщина;
107. Омельчук Роман, НРУ, Рівненщина;
108. Червоній Василь, Рівненщина, НРУ;
109. Хомич Микола, юрист, Рівненщина;
110. Матківський Олег, НРУ, Рівненщина;
111. Бурячинський Олександер, Рівненщина;
112. Ємельянов Володимир, представник Держадміністрації, Миколаївщина;
113. Боженко Олег, КПУ, Миколаївщина;
114. Запорожець Юрій, МБР, Миколаївщина;
115. Платовський Євген, КПУ, директор радгоспу, Миколаївщина;
116. Глух Іван, Селянська Партія України, Миколаївщина;
117. Паламарчук Валерій, КПУ, Миколаївщина;
118. Чев'юк Микола, КПУ, Миколаївщина;
119. Шкрябак Павло, КПУ, Миколаївщина;
120. Головко Володимир, КПУ, Полтавщина;
121. Третецький Василь, Спілка Офіцерів України, Полтавщина;
122. Ковалко Михайло, представник Державного комітету нафти і газу, Полтавщина;
123. Поровський Микола, УРП, Рівненщина;
124. Юрковський Віталій, КПУ, Сумська область;
125. Ткаченко Володимир, НРУ, Сумщина;
126. Кияк Тарас, Демократична Партія України, Чернівці;
127. Попеску Іван, Румунсько-русинське товариство, Чернівецька область;
128. Манчуленко Георгій, Рух, Чернівці;
129. Довганич Григорій, Селянська Спілка, Чернівецька область;
130. Буздуган Юрій, Антимонопольний Комітет, Соціял-Демократична Партія України, Об'єднання „Нова Украіна", Чернівецька обл.;
131. Степанов Олександер, МБР, Чернігівська область;
132. Симоненко Іван, Партія Праці, Чернігівський Інститут Економіки і Управління;
133. Чумаченко Микола, КПУ, Чернігівщина;
134. Шейко Петро, представник адміністрації Президента, Чернігівщина;
135. Масол Віталій, Чернігівщина;
136. Боровик Олександер, Селянська Партія України, голова колгоспу, Чернігівщина;
137. Дронь Анатолій, Чернігівщина;
138. Довженко Генадій, КПУ, Чернігівщина;
139. Гурвіц Едуард, голова Районної Ради, Одещина;
140. Драгомарецький Сергій, КПУ, Одещина;
141. Кудюкін Павло, генеральний директор Акціонерної Корпорації „Бласко", Одещина;
142. Буркинський Борис, директор Інституту Проблеми Ринку, Одеса;
143. Білоус Вячеслав, полковник, член СОУ, Полтавщина;
144. Носов Владислав, депутат України попереднього скликання, Полтавщина;
145. Степенко Василь, Селянська Партія України, голова колгоспу, Полтавщина;
146. Жулинський Микола, віцепрем'єр-міністер України, Волинська область;
147. Олійник Борис, КПУ, Запоріжжя;
148. Лавринович Олександер, НРУ, Львівщина;
149. Мостиський Андрій, колишній депутат України, Донбас;
150. Стоян Олександер, голова Федерації Профспілок, Вінничина;
151. Буткевич Володимир, юрист, Вінничина;
152. Лантух Василь, КПУ, Вінничина;
153. Карпачова Ніна, Крим;
154. Пилипенко Микола, Крим;
155. Старовойтова Галина, Крим;
156. Дорошевський Михайло, член Компартії Криму;
157. Коген Юрій, Крим;
158. Крандакова Олена, Крим;
159. Піменова Наталія, Компартія Криму;
160. Бобриньов Олександер, Компартія Криму;
161 Шеренін Юрій, Крим;
162. Чумак Микола, КПУ, Чернігівщина;
163. Парубок Омелян, КПУ, Черкаська область;
164. Павловський Михайло, УРП, Хмельниччина, зав. катедрою КПІ;
165. Ткаченко Олександер, КПУ, колишній міністер сільського господарства, Черкаська область;
166. Вінський Йосип, Соціялістична Партія України, Хмельницька область;

(Закінгення на стор. 4)

Книга...

(Закінчення зі стор. 2)

словник маловживаних, а то й зовсім невідомих слів. Кожне оповідання має одну, а то і більше ілюстрацій і цікаву кінцівку — окрему графічну прикрасу в кінці кожного оповідання у виконанні мистців Петра Андрусіва й Михайла Михалевича.

Підсумовуючи, треба сказати, що книжка „Меч і книга" читається з почуттям справжньої приємности. Вона імпонує читачеві речевістю і погідним настроєм та прегарним, попадаючи часто в поетичний патос, стилем, зокрема в оповіданнях про далеке минуле. Книга, безперечно, буде корисною кожному шанувальникові минулого свого народу.

„Михайло"...

(Закінчення зі стор. 2)

письмі. Мені здається, що це тому, що Патріярх Йосиф не хотів ставати в позу мистецтвознавця.

При цій нагоді зацитуємо з більшої характеристики проф. Володимира Овсійчука одне тільки місце: „Ідея краси, що тут сперта на гармонію та мелодику ритміки, для художника була основною, як можливість розкрити художньо-історичну сутність пам'ятки „Арка Тита", Церква св. Софії", „Колізей", „Вид на гору Монте Каво", а також виразити особисте враження... Тут природа йому розкривалася в глибинній суті свого постійного творчого буття, втягаючи, як ікона, в безмежну глибінь духовного просвітлення". В іншому місці каже: „...зберігає за кольором його емоційну силу і декоративну звучність". М. Осінчук справедливо констатує: Мороз вивів український кольоритно-симфонізований пейзаж на світову арену. Саме тому, що Мороз був малярем високого мистецького рівня, за що дістав престижеві нагороди в роках — 1951, 1958, 1961, 1965, чим і ми українці гордимося.

* * *

Особисто пізнав я мистця в Реґенсбурзі, де ми мешкали в одному з найбільших таборів для переміщених осіб. Мороз співав у місцевому чоловічому хорі, його можна було побачити кожної неділі в церкві на Богослуженні, співав сольо „Отче наш", ходив на вистави, словом був „всюдисущим", не згадуючи того, що ходив сам або з кимсь малювати.

Мандруючи з ансамблями, дістав я велику книгу писану німецькою мовою з кольоровими ілюстраціями про світової слави малярів. Прочитавши, я її подарував Морозові, а він за це подарував мені невеличкого формату пейзаж, чим мене здивував, бо в тому часі, він із своїх картин нічого не продавав, нічого нікому не дарував.

По роках ми стрінулись у Гантері, в неділю, на хорах, він, як звичайно співав, а я й собі „потягав", пригадуючи дещо з гімназійного хору, яким диригував Василь Безеровайний, що мене вчив математики та — відомо — був добрим композитором. Стрічатися і говорити з Морозом, це була справжня приємність. Він був дуже начитаний, багато знав із кожної ділянки. Не раз я думав звідкіль у нього береться стільки часу, щоб усе подолати — стільки виконати цінних картин і таке широке знання.

Останньо ми бачились у Філядельфії — місті братньої любови. Там він мав свою останню виставку.

У ВІВТОРОК,12-ГО КВІТНЯ, в Парижі відбувся похорон Франсуа Ґроссувра, одного з найближчих помічників президента Франсуа Міттерана. Ф. Ґроссувр покінчив життя самогубством просто у президентській резиденції — Єлисейському палаці, і не залишив ніякої посмертної записки. Французькі газети у попередні роки називали його „сірим кардиналом" соціялістичного уряду. В останній час його стосунки з президентом зіпсувалися: Ф. Ґроссувр передав прокуратурі документи проти Роже Пеля, фінансового дорадника Ф. Міттерана. Перед самою смертю Ф. Ґроссувр відмовився віддати Ф. Міттеранові свій архів, в якому є матеріяли про таємні операції, здійснені на замовлення Єлисейського палацу.

МІНІСТЕРСТВО ЗАКОРДОННИХ справ Японії заявило, що не має наміру відмовляти у кредитах Іранові, не зважаючи на те, що Вашінґтон звинувачує цю країну у сприянні тероризмові і небажанні брати участь у досягненні миру на Близькому Сході. 17 років тому Японія разом з іншими західніми країнами припинила надання кредитів Теграновї, однак у травні минулого року Токіо проголосив, що в односторонньому порядку скасовує мораторій і виділяє перший кредит в сумі 38.6 біл. єн на будівництво електростанції на півдні Ірану. Загалом Японія пообіцяла виділити на ці цілі 160 біл. єн (1.5 біл. дол.).

Успіхи Спортового Комітету в Чикаґо

У „Свободі" ч. 7 з 13-го січня 1994 року появився мій допис про те, що в Чикаґо створився Спортовий комітет під головуванням д-ра Павла Надзікевича. Комітет цей підлягає Спортовій комісії при СКУ, головою якої є Всеволод Соколик. Представником на ЗСА є Лариса Барабаш-Темпл.

Головною ціллю Спортового комітету є збірка грошей на допомогу спортовцям в Україні. Українська громада щедро відгукнулась на заклик комітету і надійшли датки не тільки з Чикаґо і стейту Іллиной, але теж з інших стейтів ЗСА, а навіть із Німеччини.

22-го січня 1994 року відбулась 50-долярова зустріч із колишнім олімпійським першуном у бігах на 100 і 200 метрів, а теперішнім міністром спорту і молоді України — Валерієм Борзовим. Він рівнож є головою Національного Олімпійського Комітет України (НОК). Зустріч відбулася в Культурному Осередку, присутніх понад 200 осіб. Міністер В. Борзов зачарував присутніх не тільки своєю спортовою поставою, гарною українською мовою, але також глибоким знанням не тільки спортових, але і загально політичних справ і подій в Україні. На деякі запити зі залі давав дуже влучні відповіді. Промовляла теж Л. Барабаш-Темпл, яка є рівнож представником НОК на ЗСА.

Прийняття принесло на чисто 7,000 дол. збірки дали до 16-го березня ц.р. 28,000 дол., отже разом зібрано 35,000 дол. На просьбу В. Борзова, яка прийшла до нас через Л. Барабаш-Темпл, касир Спортового комітету інж. Роман Заяць вислад до одної німецької фірми 25,000 дол. Це частинна заплата за гімнастичне приладдя, яке закупив у Німеччині НОК України за 70,000 дол. Решту заплатять інші спортові комітети в ЗСА.

На тому діяльність Спортового комітету не закінчилася. Ми дальше збираємо пожертви на допомогу спор товцям в Україні, бо перед нами літня Олімпіяда в 1996 році в Атланті. Та Олімпіяда буде більш коштовна, як зимова, але за те українські спортовці будуть мати змогу здобути більше перемог.

Ваші щедрі пожертви просимо складати в Чикаґо у касі „Самопоміч" та в банку „Певність" на конто: Rukh-Olympics -- 31975.

Нижче поміщуємо листу дотеперішніх жертводавців.

Мгр Роман Б. Припхан

ЛИСТА ЖЕРТВОДАВЦІВ

По 1,000 дол. — Банк „Певність", А. і В. Хрепковські, Каса „Самопоміч"; по 500 дол. — В. Бартошко, В. Братків, А. Василів, Ґ. Василів, М. Дахнівський, І. Деркач, Відділ 106 УНС, Відділ 221 — УНС, О. Караван, Ю. Куляс, В. Мінкович, П. Надзікевич, Попович Асс, Лтд:, Н. Чонко; 300 дол. — І. Лоско; по 250 дол. — О. Івасечко, А. і Д. Левицькі, Р. Припхан; по 200 дол. — В. Зарицький, М. і О. Модрицькі, Осер. СУМА ім. І. Богуна, М. Ріпецький, Р. Сосенко, УАСТ „Леви"; по 150 дол. — М. і Д. Яросевичі, В. Целевич; по 100 дол. — Р. Андрушків, Я. і Л. Бандури, О. Бараник, Р. Береза, О. Бережан, З. Бігун, І. Бойкевич, Братство УПА, Ю. Війтович, Я. і М. Ганкевичі, О. і І. Гарасовські, А. і Н. Голинські, П. Демус, Л. Гриневич, Р. Даркевич, В. Деркач, Ю. Деркач, в пам. сл.п. І. Дмитерко, М. і Д. Іваник, Ю. Кавка, В. Камінський, І. Касприк, А. і Л. Кецали, Г. Куликівський, Г. Куцевич, Ю. і Т. Кузичі, М. Лозинський, І. і М. Лушпинські, М. і М. Мандзій, М. Мартинович, А. і О. Мицики, Орг. Об. Лемків, Е. Перхач, І. Печенюк, Д. Попович, Ю. Свищук, Я. Сидоренко в пам. сл. п. мами Ольги, В. Сірий, А. Скорин, М. Стасів, П. і Н. Слободяни, А. Сьльота, СУМ Палатайн, В. Тарасенко, Б. і О. Ткачуки, Р. Ткачук, М. Турянський, А. Тягнибок, УВО — Чикаґо, М. Фаріон, Б. Фостяк, Ю. Харук, М. Шліхутка, М. Черевайко, І. Яремко; 70 дол. — В. Лазор; 60 дол. — І. Кравчук; 54.94 дол. (100 нім. марок) — В. Стадниченко; по 50 дол. — С. Бабик, П. Безверхий, В. Берко, Р. і З. Бігуни, Т. і Ґ. Ванджури, А. Гартлер, О. Гладка, М. Головатий, П. Гриник, Б. Ґада, І. Ґалярник, І. Ґорчинський, І. Демчук, Л. Джулинський, К. і П. Дзвіник, Золотий Хрест — Відділ 12, Л. Ільчина, М. Карплюк, С. Касіян, Ю. Кекіш, М. і П. Ковалі, А. Коблянський, А. Козура, А. і З. Коломиєць, Р. Косінський, М. Литвин, С. Люле, Р. Маґур, Е. Мазяр, І. і М. Малецькі, А. Маркевич, Р. Маркевич, В. і Д. Маркусі, І. Мартинюк-Річардс, Л. Новак, Д. Оліґ, Я. Олійник, М. Ольховий, М. і М. Паньків, В. і М. Пелех, Х. Петрів, М. і І. Петраші, І. Петрущак, Р. Пилип'як, Я. Плав'юк, М. Пост, Т. Садковий, Д. Сендунь, Ю. Сендунь, П. і Л. Скорупські, А. Стрільчук, П. Табор-Паляшевський, І. Томчук, Н. Троян, М. і М. Тумаки, М. Харкевич, О. Хіч, Р. Шулик, В. Чичула, І. Юрійчук, Ю. і М. Юзьків, В. і В. Юркевичі; по 40 дол. — Р. і Г. Заяць, І. Кравчук, В. Мудрий; по 30 дол. — П. Грушецький, С. Іванишин, В. Коновал, Н. і Н. Кузичі, А. Мельник, Т. Мельник, М. Поливка, С. Стадник, О. і А. Чучуки; по 25 дол. — О. Бабій, М. Білас, О. Весоловський, Е. Вишницький, К. і М. Галецькі, Д. Гриценяк, Я. Дахнівський, Р. Дзюк, Ю. Дулин, О. Казанівський, П. Квасничка, О. Коверко, А. Козій, Н. Коцелко, Ю. Лен, Д. Лесюк, Л. Лисенко, І. і М. Лоґуші, Ю. Матвіїшин, В. Мартиненко, А. Мартинюк, В. Мицак, М. і Д. Нагорняки, І. Олексин, С. Панчишин, С. Реґуш, С. і А. Салдани, С. і А. Самбірські, Л. Семків, М. Скрипець, О. Сорока, Я. і З. Стасули, У. Тушинська, В. і О. Фединяки, П. Хім'як; по 25 дол. — А. Цибрівський, В. Щебльовський, Т. Ярема; по 20 дол. — П. Бард, Р. Бискош, Л. Боднар, А. Бородайко, П. Брагар, В. Бусько, М. Гавришків, І. Гулик, Я. Гупало, О. Дзєм'юк, М. Козицький, В. Кушинський, І. Ліщинська, І. і Н. Лисканичі, М. і А. Любезні, З. Маринець, І. Мицик, В. Миць, С. Олійник, Ю. Позняк, І. Притоцька, Л. Сурівка, Б. Тимцюрак, І. Харко, В. Цурковський, Т. Чурма, А. Якимець, С. Ющук; 14 дол. — В. Чижик; по 10 дол. — І. Городиська, І Гуменюк, М. Дембіцький, А. Дмитерко, П. і І. Задорожні, М. Ключенко, А. і С. Ковалі, В. Котенко, О. Коцур, І. Кулина, О. і В. Кушніруки, К. і О. Олександрівські, Перхач, В. Пик, Я. Романків, М. Смишнюк, І. Стадник, А. Ступа, С. Шах.

❊ РОЗШУКИ ❊

Арсен Корнійчук пошукує своїх двоюрідних братів Петра і Василя Пенцак та доньку Василя Пенцака Параню. Телефонувати на число: (813) 577-9860

❊ ПРАЦЯ ❊

Пошукуємо жінку до опіки трьох дітей (двоє шкільного віку) та до домашньої праці. Прошу телефонувати після 7-ої год. веч.
Тел.: (201) 857-2704

ПОШУКУЮ

жінку до опіки двох дітей і легкої домашньої праці три дні на тиждень. Помешкання і харч включені.
(201) 927-5805
телефонувати вечером

НОВООБРАНІ ДЕПУТАТИ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

(Закінчення зі стор. 3)

167. Снігач Андрій, КПУ, Херсонщина;
168. Гриньов Володимир, МБР, — голова;
169. Кашляков Микола, КПУ, Харківщина;
170. Купер Роман, Українська Консервативна Республіканська Партія, Тернопільщина;
171. Горохівський Левко, УРП, Тернопільщина;
172. Зарудний Андрій, НРУ, Тернопільщина;
173. Лавриненко Микола, Соціялістична Партія України, Сумщина;
174. Терен Віктор, КУН, головний редактор журналу „Розбудова Держави";
175. Шишкін Віктор, колишній генеральний прокурор, Одеська область;
176. Ягоферов Анатолій, безпартійний, колишній депутат України, директор заводу, Луганщина;
177. Пшенична Ольга, безпартійна, Крим;
178. Дьомін Олег, Харківщина;
179. Алєксеєв Володимир, Харківщина, Громадянськкий Конґрес України;
180. Михін Володимир, Соціялістична партія України, Харківщина;
181. Таранов Олег, Харківщина;
182. Карпов Олександер, Харківщина;
183. Гармаш Леонід, КПУ, Харківщина;
184. Мусіяк Віктор, МБР (Міжреґіональний бльок реформ), юрист, Харків;
185. Чорноусенко Олег, СБУ, Харків;
186. Сінченко Сергій, КПУ, СБУ, Луганщина;
187. Анєнков Єґор, КПУ, Луганщина;
188. Парасунько Михайло, Демократична Партія України, заступник міністра сільського господарства;
189. Бряузов Володимир, Демократична Партія України, директор підприємства;
190. Яровенко Володимир, Селянська Партія України, Вінниччина;
191. Недвига Григорій, директор льокомотивного депо, Вінниччина;
192. Стретович Володимир, Селянська Партія, Вінниччина;
193. Смірнов Євген, безпартійний, підприємець, Вінниччина;
194. Піскуновський Костянтин, директор Нафтозаводу, Вінниччина;
195. Горбатюк Микола, Дніпропетровщина;
196. Улинець Василь, представник державної адміністрації, Закарпаття;
197. Товт Михайло, представник держадміністрації, Закарпаття;
198. Чейнеш (чи Чейпеш) Сергій, із держадміністрації, Закарпаття;
199. Устич Сергій, із держадміністрації, Закарпаття;
200. Коршинський Іван, доцент Ужгородського університету, Закарпаття;
201. Данча Михайло, із держадміністрації, Закарпаття;
202. Сизенко Юрій, КПУ, робітник, Запорізька область;
203. Петренко Дмитро, КПУ, Луганщина;
204. Стешенко Олексій, КПУ, Луганщина;
205. Степанов Михайло, КПУ, Луганщина;
206. Уланов Валерій, пенсіонер, КПУ, Луганщина;
207. Євдокимов Валерій, юрист, Одеська область;
208. Гончар Василь, голова колгоспу, Одещина;
209. Мельник Петро, КПУ, голова колгоспу, Одещина;
210. Плоткін Вадим, безпартійний, підприємець, Одещина;
211. Попов, Одещина;
212. Немировський Володимир, КПУ, Одещина;
213. Говорун Володимир, безпартійний, начальник УВС, Одещина;
214. Титенко Валерій, КПУ, агрофірма, Одещина;
215. Сокерчак Вячеслав, безпартійний, директор професійної школи, Одеса;
216. Цушко Василь ХДПУ, голова колгоспу, Одещина;
217. Ричагов Григорій, Селянська Демократична Партія України, Одещина;
218. Третецький Василь СОУ, Полтавщина;
219. Ярошинський Богдан, УРП, Полтавщина;
220. Сторіжко Володимир директор інституту, Сумщина;
221. Череп Валерій, безпартійний, колишній народний депутат України, Сумщина;
222. Радько Василь, КПУ, заступник голови колгоспу, Сумщина;
223. Чернявський Олексій, Селянська Партія, підприємець, Сумщина;
224. Бублик Юрій, КПУ, Сумщина;
225. Ельяшевич Олександер, МБР, банкір, Херсонщина;
226. Кириченко Сергій, безпартійний, юрист, Херсонщина;
227. Найда Ґеорґій, КПУ, директор морських портів, Херсонщина;
228. Безуглий Анатолій, КПУ, Херсонщина;
229. Снігач Андрій, КПУ, Херсонщина;
230. Довгань Сергій, Селянська партія, директор радгоспу, Херсонщина;
231. Сластьон Юрій, директор радгоспу, Херсонщина;
232. Ніколаєнко Станіслав, Соціялістична Партія, Херсонщина;
233. Самойлик Катерина, КПУ, вчителька російської мови, Херсонщина;
234. Малевський Олександер, КПУ, директор птахофабрики, Херсонщина;
235. Яблонський В., НРУ, проф. сільськогосподарського інституту, Хмельниччина;
236. Верхогляд, голова колгоспу, Хмельниччина;
237. Гловко А., КПУ, Хмельниччина;
238. Яковенко В., Соціялістична Партія, Хмельниччина;
239. Чиж І., Соціялістична Партія, держадміністрація, Хмельниччина;
240. Святов, безпартійний, з Інституту ядерних досліджень, Хмельниччина;
241. Новіков Олександер, підприємець, Київщина;
242. Засуха Анатолій, заст. міністра сільського госп. Київщина;
243. Недзієв Олександер, голова колгоспу, Київщина;
244. Лінчак Михайло, голова колгоспу, Київщина;
245. Керімов Іван, голова сільради, Київщина;
246. Танюк Лесь, НРУ, Львів;
247. Глюшин Володимир, КПУ, Луганщина;
249. Борзих Олександер, безпартійний, директор радгос-
250. пу, Луганщина;
251. Коломойцев Валерій, підприємець, Луганщина;
Гмиря Сергій, КПУ, викладач історії в Донецькому
252. інституті;
253. Єськов Валентин, КПУ, Луганщина, директор санаторії;
254. Левченко Анатолій, КПУ, Луганщина;
Дмитрієнко Олексій, підприємець, Луганщина;
255. Крізський Юрій, КПУ, Луганщина;
256. Кочерга Володимир, КПУ, Луганщина;
257. Дейнегін Григорій, директор ТЕЦ, Луганщина;
258. Чурута Михайло, КПУ, шахтар, Луганщина;
259. Бондаренко Віктор, Луганщина;
260. Аксьоненко Сергій, КПУ, безробітний, Луганщина;